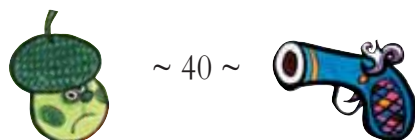

Jenže když šli vsí Kbelnicí, mělo tam být za tři dny posvícení. A chyběla jim jedna husa.

„To je dobře, Cipísku, že nám ji vedeš,“ povídá kbelnický starosta. „Pořád nám vycházel jeden prázdný pekáč.“ Husa leknutím ztratila řeč, ale Cipísek řekl: „Já vám ji dát nemůžu, protože ona je z Jičína.“ Starosta hned: „Z Jičína Nejičína.“ Kývl dozadu na dvě selky a poručil jim, aby husu popadly a krmily ji dva dny oříšky, aby měla k posvícení osm kilo. Cipísek zůstal na návsi sám s vrbovým prutem. Otočil se na patách, šel po silnici k Jičínu a švihal si prutem do kroku. Vždycky po sedmi krocích se zastavil a čekal, jestli ho něco napadne proti kbelnickému starostovi. A pořád nic. Až na lukách u Jičína. Páslo se tam sedm hus. Cipísek dal prut za záda, aby se nepolekaly, a povídá: „Nebylo vás osm?“ „Bylo,“ křičely husy jedna přes druhou. „Jenže jedna odešla do Jičína na rynek a už se nevrátila.“ Cipísek pomaloučku ukázal husám prut, aby si zvykly. „Já vím, kde je ta osmá,“ řekl. „V Kbelnici si ji chtějí upéct o posvícení.“

Husy křičely, že se to tak nenechá. Srovnaly se do řady jako vojsko, kejhaly si marš jako na trumpetu a táhly rovnou na Kbelnici.

Přišly do Kbelnice zadem od humen. A pak tajně stínem až na návěs. Zastavily se a koukají, co se to tam děje. Na návsi je bílo hus a uprostřed stojí na seslíku starosta. Počítá ty husy a za každou zalomí slámku:

